

все същъ, ненакърненъ отъ никакви промяни,
величественний ликъ на гордите Балкани,
на моята душа тамъ во Света Светихъ.
И както стръвенъ влъкъ, или пъкъ вепъръ лихъ,
когато се куршумъ въ месата му забие,
лети съ несвесенъ бягъ въ усои да се скрие
и търси билъе тамъ за своите рани лекъ, —
така и азъ летѣжъ къмъ онзи край далекъ,
съ когото отъ дете сърце ми е сродено:
И гордъ и дивенъ химнъ това сърце ранено
омайва, милува — и властно то се рве
при снежноглавите шеметни върхове,
шо греятъ на възбогъ въ тържественостъ върховна...
Това е песенъ на промяната световна,
която отпредвекъ Балкана тъменъ пей. —
Ей пада ведра ношъ; вълшебно месецъ греи
и плаха гмежъ звезди обсипватъ своде небесенъ, —
каточе тъмний текстъ на тая дивна песенъ
предъ моя смаянъ взоръ се открии завчасъ —
и явствени слова зачухъ тогава азъ.
И въ пролетната ношъ, горите и полята
услушвахъ се въ тяхъ, като въ легенда свята.

— „Тъй както облаци по моите върхове,
минуваха единъ по други векове,
ту мудро, ту въ бесѣтъ на прихотливостъ лиха —
и сепвахъ ме те за мигъ отъ дрямка тиха.
Неволень зритель на преходни съдбини,
азъ колчемъ стрелвахъ гледъ — изъ тъмни далнини
ту жъртвения пламъ съзирахъ да догаря,
ту чувахъ песенъта поволна на овчаря,
низъ дебри някъде зареянъ по стада...
Подъ някой клонестъ дъбъ, съ разрошена брада
гадатель виждахъ азъ и чувахъ го прилуки
световни да вещай — несгоди я сполуки —
посредъ стареите, събрани на съветъ. —

